

Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna mai 2019

Domeniul	Decizii CJUE
Agricultură	<p><u>Cauza C-614/17, Fundación Consejo Regulador de la Denominación de Origen Protegida Queso Manchego</u> - Articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare trebuie interpretat în sensul că evocarea unei denumiri înregistrate se poate produce prin utilizarea unor semne figurative.</p> <p>Articolul 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 510/2006 trebuie interpretat în sensul că utilizarea unor semne figurative care evocă aria geografică cu care este asociată o denumire de origine, prevăzută la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din acest regulament, poate constitui o evocare a acesteia, inclusiv în cazul în care semnele figurative menționate sunt utilizate de un producător stabilit în această regiune, dar ale cărui produse, similare sau comparabile celor protejate de respectiva denumire de origine, nu sunt acoperite de aceasta.</p> <p>Noțiunea de consumator mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, a cărui percepție trebuie avută în vedere de instanța națională pentru a determina existența unei „evocări”, în sensul articolului 13 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 510/2006, trebuie înțeleasă ca făcând referire la consumatorii europeni, inclusiv la consumatorii din statul membru în care este fabricat produsul care dă naștere evocării denumirii protejate sau cu care este asociată geografic această denumire și în care acesta este consumat cu precădere.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Libera circulație a capitalurilor	<p><u>Cauza C-235/17, Comisia/Ungaria</u> - Prin adoptarea articolului 108 alineatul (1) din <i>Legea nr. CCXII din 2013 privind dispoziții diverse și măsuri tranzitorii referitoare la Legea nr. CXXII din 2013 privind vânzarea terenurilor agricole și forestiere</i> și prin desființarea <i>ex lege</i>, în acest mod, a drepturilor de uzufruct asupra unor terenuri agricole și forestiere situate în Ungaria, deținute, în mod direct sau indirect, de resortisanții altor state membre, Ungaria a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 63 TFUE și ale articolului 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-598/17, A-Fonds</u> - Articolele 107 și 108 TFUE trebuie interpretate în sensul că o instanță națională nu poate să evalueze conformitatea unei condiții privind reședința cum este cea în discuție în litigiul principal cu articolul 56 alineatul (1) CE, devenit articolul 63</p>

	<p>alineatul (1) TFUE, în cazul în care sistemul de rambursare a impozitului pe dividende în cauză constituie o schemă de ajutor.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-658/17, WB</u> - Articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 650/2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor trebuie interpretat în sensul că lipsa notificării de către un stat membru referitoare la exercitarea de către notari a unor atribuții judiciare, prevăzută la această dispoziție, nu este determinantă în ceea ce privește calificarea drept „instanță judecătorească” a acestor notari.</p> <p>Articolul 3 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretat în sensul că un notar care întocmește un act la cererea concordantă a tuturor părților la procedura notarială precum cel în discuție în litigiul principal nu constituie o „instanță judecătorească” în sensul acestei dispoziții și, prin urmare, articolul 3 alineatul (1) litera (g) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că un astfel de act nu constituie o „hotărâre” în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretat în sensul că certificatul de moștenitor precum cel în discuție în litigiul principal, întocmit de notar la cererea concordantă a tuturor părților la procedura notarială, constituie un „act autentic” în sensul acestei dispoziții, a cărui emitere poate fi însoțită de formularul vizat la articolul 59 alineatul (1) al doilea paragraf din acest regulament, care corespunde celui care figurează în anexa 2 la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1329/2014 de stabilire a formularelor menționate în Regulamentul nr. 650/2012.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-25/18, Ker</u> - Articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că un litigiu care privește o obligație de plată care rezultă dintr-o hotărâre a adunării generale a coproprietarilor unui imobil de apartamente, lipsită de personalitate juridică și instituită prin lege special pentru exercitarea anumitor drepturi, care este adoptată cu votul majorității membrilor acesteia, dar care este obligatorie pentru toți membrii acesteia, trebuie considerat că intră sub incidența noțiunii „materie contractuală”, conform acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) trebuie interpretat în sensul că un litigiu precum litigiul principal, care privește o obligație de plată care rezultă dintr-o hotărâre a adunării generale a coproprietarilor unui imobil de apartamente, referitoare la cheltuielile de întreținere a părților comune ale acestui imobil, trebuie considerat că privește un contract de prestări servicii, conform acestei dispoziții.</p>

	<p><u>Cauza C-694/17, Pillar Securitisation</u> - Articolul 15 din Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la 30 octombrie 2007, care a fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE, trebuie interpretat în sensul că, pentru a determina dacă un contract de credit este un contract de credit încheiat de un „consumator”, în sensul acestui articol 15, nu trebuie să se verifice că acesta intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE, în sensul că valoarea totală a creditului în discuție nu depășește plafonul stabilit la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din această directivă și că este lipsit de relevanță în această privință că dreptul național care transpune directiva menționată nu prevede un plafon mai ridicat.</p>
<p>Spațiul de libertate, securitate și justiție</p>	<p><u>Cauzele conexate C-391/16, C-77/17 și C-78/17, M</u> - Examinarea articolului 14 alineatele (4)-(6) din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea acestor dispoziții în raport cu articolul 78 alineatul (1) TFUE și cu articolul 18 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.</p> <p><u>Cauzele conexate C-508/18 și C-82/19, OG-PPU</u> - Noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretată în sensul că nu vizează parchetele dintr-un stat membru care sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, cum este un ministru al justiției, în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-509/18, PF</u> - Noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretată în sensul că vizează procurorul general al unui stat membru care, deși din punct de vedere structural este independent de puterea judecătorească, este competent să efectueze urmărirea penală și care are, în acest stat membru, un statut care îi conferă o garanție de independență în raport cu puterea executivă în cadrul emiterii mandatului european de arestare.</p>

	<p><u>Cauza C-720/17, Bilali</u> - Articolul 19 alineatul (1) din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate coroborat cu articolul 16 din aceasta trebuie interpretat în sensul că un stat membru trebuie să revoce statutul conferit prin protecție subsidiară atunci când a acordat acest statut fără a fi îndeplinite condițiile pentru acordarea respectivă, întemeindu-se pe fapte care ulterior s-au dovedit a fi eronate, și chiar dacă nu i se poate reproșa persoanei în cauză că a indus în eroare cu această ocazie statul membru menționat.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-24/17, Österreichischer Gewerkschaftsbund</u> - Articolele 1, 2 și 6 din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă coroborate cu articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care intră în vigoare în mod retroactiv și care, pentru a pune capăt unei discriminări pe motive de vârstă, prevede o reîncadrare a agenților contractuali în serviciu într-un nou sistem de salarizare și de promovare în cadrul căruia prima încadrare a acestor agenți contractuali este determinată în funcție de ultima lor remunerație primită în temeiul sistemului anterior.</p> <p>În ipoteza în care dispozițiile naționale nu pot fi interpretate într-un mod care să fie conform Directivei 2000/78, instanța națională este ținută să asigure, în cadrul competențelor sale, protecția juridică ce decurge pentru justițiabili din această directivă și să garanteze efectul deplin al acesteia, lăsând neaplicată, dacă este necesar, orice dispoziție națională contrară. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că, din moment ce a fost constatată o discriminare, contrară dreptului Uniunii, și atât timp cât nu au fost adoptate măsuri de restabilire a egalității de tratament, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, restabilirea egalității de tratament implică să li se acorde agenților contractuali defavorizați de vechiul sistem de salarizare și de promovare aceleași avantaje ca cele de care au putut beneficia agenții contractuali favorizați de acest sistem, atât în ceea ce privește luarea în calcul a perioadelor de serviciu realizate înaintea vârstei de 18 ani, cât și promovarea în grila de salarizare, și, pe cale de consecință, să li se acorde agenților contractuali discriminați o compensație financiară în valoarea diferenței dintre quantumul remunerației pe care agentul contractual în cauză ar fi trebuit să o primească dacă nu ar fi fost tratat în mod discriminatoriu și quantumul remunerației pe care a primit-o efectiv.</p> <p>Articolul 45 TFUE și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia, pentru a stabili vechimea unui agent contractual în grila</p>

de salarizare, se iau în considerare în totalitate perioadele de activitate anterioare realizate în cadrul unui raport de muncă cu o colectivitate teritorială sau cu o administrație locală dintr-un stat membru al Spațiului Economic European, din Republica Turcia sau din Confederația Elvețiană, cu un organ al Uniunii Europene sau cu o organizație internațională din care face parte Austria sau cu alte entități similare, în timp ce orice altă perioadă de activitate anterioară nu este luată în considerare decât în limita a zece ani și în măsura în care este relevantă.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-396/17, Leitner - Articolele 1, 2 și 6 din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă coroborate cu articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care intră în vigoare în mod retroactiv și care, pentru a pune capăt unei discriminări pe motive de vârstă, prevede o reîncadrare a funcționarilor în serviciu într-un nou sistem de salarizare și de promovare în cadrul căruia prima încadrare a acestor funcționari este stabilită în funcție de ultima lor remunerație primită în temeiul sistemului anterior.

Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 9 din Directiva 2000/78 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, reduce întinderea controlului pe care instanțele naționale sunt în măsură să îl exercite, excluzând chestiunile legate de temeiul „cuanțumului de reîncadrare” calculat potrivit normelor vechiului sistem de salarizare și de promovare.

În ipoteza în care dispozițiile naționale nu pot fi interpretate într-un mod care să fie conform Directivei 2000/78, instanța națională este ținută să asigure, în cadrul competențelor sale, protecția juridică ce decurge pentru justițiabili din această directivă și să garanteze efectul deplin al acesteia, lăsând neaplicată, dacă este necesar, orice dispoziție națională contrară. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că, din moment ce a fost constatată o discriminare, contrară dreptului Uniunii, și atât timp cât nu au fost adoptate măsuri de restabilire a egalității de tratament, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, restabilirea egalității de tratament implică să li se acorde funcționarilor defavorizați de vechiul sistem de salarizare și de promovare aceleași avantaje ca cele de care au putut beneficia funcționarii favorizați de acest sistem, atât în ceea ce privește luarea în calcul a perioadelor de serviciu realizate înaintea vârstei de 18 ani, cât și promovarea în grila de salarizare, și, pe cale de consecință, să li se acorde funcționarilor discriminați o compensație financiară în valoarea diferenței dintre cuantumul remunerației pe care funcționarul în cauză ar fi trebuit să o primească dacă nu ar fi fost tratat în mod discriminatoriu și cuantumul remunerației pe care a primit-o efectiv.

Cauza C-631/17, Inspecteur van de Belastingdienst - Articolul 11 alineatul (3) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 465/2012, trebuie interpretat în sensul că o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care o persoană care, deși lucrează ca marinar la un angajator stabilit într-un stat membru, pe o navă care arborează pavilionul unui stat terț și navighează în afara teritoriului Uniunii Europene, și-a păstrat reședința în statul membru de origine, intră în domeniul de aplicare al dispoziției menționate, astfel încât legislația națională aplicabilă este cea a statului membru de reședință al acestei persoane.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-161/18, Villar Láziz - Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 79/7/CEE privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia cuantumul pensiei pentru limită de vârstă de tip contributiv al unui lucrător pe fracțiune de normă este calculat prin înmulțirea unui quantum de bază, stabilit pornind de la remunerațiile efectiv percepute și cotizațiile efectiv plătite, cu un procent care este proporțional cu durata perioadei de cotizare, această perioadă fiind ea însăși ajustată cu un coeficient de reducere egal cu raportul dintre timpul de lucru pe fracțiune de normă realizat efectiv și timpul de lucru realizat de un lucrător cu normă întreagă comparabil și majorată prin aplicarea unui coeficient de 1,5, în măsura în care reglementarea menționată îi dezavantajează în special pe lucrătorii de sex feminin în raport cu lucrătorii de sex masculin.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-486/18, Praxair MRC - Clauza 2 punctul (6) din Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului, încheiat la 14 decembrie 1995, care figurează în anexa la Directiva 96/34/CE privind acordul-cadru referitor la concediul pentru creșterea copilului încheiat de UNICE, CEEP și CES, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/75/CE, trebuie interpretată în sensul că se opune ca, atunci când un lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă este concediat în momentul în care beneficiază de un concediu parțial pentru creșterea copilului, indemnizația de concediere și alocația de concediu de reorientare profesională care trebuie plătite acestui lucrător să fie determinate, cel puțin parțial, pe baza remunerației reduse pe care o primește când intervine concedierea.

Articolul 157 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, atunci când un lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă este concediat în momentul în care beneficiază de un concediu parțial pentru creșterea copilului, acel lucrător primește o indemnizație de concediere și o alocație de concediu de reorientare profesională determinate, cel puțin parțial, pe baza remunerației reduse pe care o

primește când intervine concedierea, în situația în care un număr considerabil mai mare de femei decât de bărbați optează să beneficieze de concediu parțial pentru creșterea copilului și atunci când diferența de tratament care rezultă din aceasta nu se poate explica prin factori justificați în mod obiectiv și străini de orice discriminare bazată pe sex. [Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

[Cauza C-55/18, CCOO](#) - Articolele 3, 5 și 6 din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, citite în lumina articolului 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și a articolului 4 alineatul (1), a articolului 11 alineatul (3) și a articolului 16 alineatul (3) din Directiva 89/391/CEE privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care, potrivit interpretării care este dată acesteia de către jurisprudența națională, nu impune angajatorilor obligația de a institui un sistem care să permită măsurarea duratei timpului de lucru zilnic efectuat de fiecare lucrător.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

[Cauza C-194/18, Dodič](#) - Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretat în sensul că preluarea de către o a doua întreprindere a instrumentelor financiare și a altor active ale clienților celei dintâi întreprinderi, ca urmare a încetării activității economice a acesteia, în temeiul unui contract a cărui încheiere este prevăzută de legislația națională, în condițiile în care clienții celei dintâi întreprinderi își păstrează libertatea de a nu încredința celei de a doua întreprinderi gestionarea titlurilor lor la bursă, poate constitui un transfer al unei întreprinderi sau al unei părți a unei întreprinderi, întrucât este dovedită existența unui transfer de clientelă, aspect a cărui apreciere revine în sarcina instanței de trimitere. În acest cadru, numărul, chiar foarte mare, de clienți efectiv transferați nu este, în sine, determinant în ceea ce privește calificarea drept „transfer”, iar împrejurarea că cea dintâi întreprindere colaborează, în calitate de societate neindependentă de intermediere financiară, cu a doua întreprindere este, în principiu, lipsită de incidență.

[Cauza C-494/17, Rossato](#) - Clauza 5 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care, astfel cum este aplicată de instanțele supreme naționale, exclude, pentru cadrele didactice din sectorul public care au beneficiat de transformarea raportului lor de muncă pe durată determinată în

	<p>raport de muncă pe durată nedeterminată cu un efect retroactiv limitat, orice drept la despăgubire financiară ca urmare a utilizării abuzive a unor contracte de muncă pe durată determinată succesive, în cazul în care o astfel de transformare nu este nici incertă, nici imprevizibilă, nici aleatorie, iar limitarea luării în considerare a vechimii dobândite în temeiul respectivelor contracte de muncă pe durată determinată succesive constituie o măsură proporțională pentru a sancționa acest abuz, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p>
Achiziții publice	<p><u>Cauza C-309/18, Lavorgna</u> - Principiile securității juridice, egalității de tratament și transparenței, precum cele prevăzute de Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia neindicarea separată a costurilor cu forța de muncă, într-o ofertă economică prezentată în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice, conduce la excluderea acestei oferte, fără posibilitatea de asistență la întocmirea dosarului, inclusiv în cazul în care obligația de a indica aceste costuri în mod separat nu era specificată în documentația cererii de ofertă, în măsura în care această condiție și această posibilitate de excludere sunt prevăzute cu claritate în reglementarea națională privind procedurile de achiziții publice la care s-a făcut trimitere explicită în conținutul acestora. Cu toate acestea, în cazul în care dispozițiile cererii de ofertă nu le permit ofertanților să indice aceste costuri în ofertele lor economice, principiile transparenței și proporționalității trebuie interpretate în sensul că nu se opun posibilității de a permite ofertanților să remedieze situația și să îndeplinească obligațiile prevăzute de reglementarea națională în materie în termenul stabilit de autoritatea contractantă.</p>
Fiscalitate	<p><u>Cauza C-265/18, Jarmuškienė</u> - Articolele 282-292 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care o livrare, în favoarea aceluiași cumpărător, cuprinde două bunuri imobile, legate între ele prin natura lor și care fac obiectul unui singur contract de vânzare, iar limita anuală a cifrei de afaceri care servește drept referință pentru aplicabilitatea regimului special pentru întreprinderile mici prevăzut de această directivă este depășită, persoana impozabilă are obligația de a plăti taxa pe baza valorii ansamblului livrării în cauză, cu alte cuvinte ținând seama de valoarea celor două bunuri care fac obiectul livrării menționate, chiar dacă luarea în considerare a valorii unuia dintre aceste bunuri nu ar conduce la depășirea limitei anuale respective.</p> <p><u>Cauza C-225/18, Grupa Lotos</u> - Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede extinderea domeniului unei excluderi de la dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA), ulterior

aderării statului membru în cauză la Uniunea Europeană, și care determină ca o persoană impozabilă, prestatoare de servicii de turism, să fie privată, cu începere de la data intrării în vigoare a acestei extinderi, de dreptul de deducere a TVA-ului aplicat pentru achiziționarea unor servicii de cazare și de restaurație pe care această persoană impozabilă le refacturează altor persoane impozabile în cadrul furnizării de servicii de turism și

– nu se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede excluderea de la dreptul de deducere a TVA-ului achitat pentru achiziționarea de servicii de cazare și de restaurație, introdusă anterior aderării statului membru în cauză la Uniune și menținută după această aderare, în conformitate cu articolul 176 al doilea paragraf din Directiva 2006/112, și care determină ca o persoană impozabilă, care nu furnizează servicii de turism, să fie privată de dreptul de deducere a TVA-ului aplicat pentru achiziționarea unor asemenea servicii de cazare și de restaurație pe care această persoană impozabilă le refacturează altor persoane impozabile.

Cauza C-224/18, Budimex - Articolul 66 primul paragraf litera (c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE, trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune, atunci când nu se emite factura aferentă serviciilor prestate sau când aceasta este emisă târziu, ca recepția formală a serviciilor respective să fie considerată momentul la care serviciile menționate au fost prestate, în cazul în care, la fel ca în cauza principală, statul membru prevede că taxa devine exigibilă la expirarea unui termen care începe să curgă de la data la care serviciile au fost prestate, în măsura în care, pe de o parte, formalitatea recepției a fost convenită de părți în contractul care le leagă potrivit stipulațiilor contractuale care corespund realității economice și comerciale în domeniul în care prestarea este realizată, iar pe de altă parte, această formalitate corespunde finalizării efective a prestării și stabilește în mod definitiv cuantumul contrapartidei datorate, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Cauza C-133/18, Sea Chefs Cruise Services - Articolul 20 alineatul (2) din Directiva 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare trebuie interpretat în sensul că termenul de o lună prevăzut de această dispoziție pentru a furniza statului membru de rambursare informațiile suplimentare solicitate de acest stat membru nu este un termen de decădere care implică, în cazul depășirii acestui termen sau în lipsa unui răspuns, pierderea de către persoana impozabilă a posibilității de regularizare a cererii sale de rambursare prin prezentarea, direct în fața instanței naționale, de informații suplimentare de natură să stabilească existența dreptului său la rambursarea taxei pe valoarea adăugată.

	<p><u>Cauza C-127/18, A-PACK CZ</u> - Articolul 90 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că persoana impozabilă nu poate efectua rectificarea bazei de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA), în caz de neplată totală sau parțială de către debitorul său a unei sume datorate în temeiul unei operațiuni supuse acestei taxe, dacă debitorul nu mai este plătitor de TVA.</p> <p><u>Cauza C-712/17, EN.SA</u> - Într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care vânzări fictive de energie electrică realizate în mod circular între aceiași operatori și pentru aceleași quantumuri nu au cauzat pierderi de venituri fiscale, Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, citită în lumina principiilor neutralității și proporționalității, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care exclude deducerea taxei pe valoarea adăugată (TVA) aferente unor operațiuni fictive, obligând totodată persoanele care menționează TVA pe o factură să achite această taxă, inclusiv pentru o operațiune fictivă, cu condiția ca dreptul național să permită rectificarea datoriei fiscale care rezultă din această obligație atunci când emitentul facturii, care nu era de bună-credință, a eliminat complet, în timp util, riscul de pierderi ale unor venituri fiscale, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.</p> <p>Principiile proporționalității și neutralității TVA trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, se opun unei norme de drept național în temeiul căreia deducerea nelegală a TVA se sancționează cu o amendă egală cu quantumul deducerii efectuate.</p> <p><u>Cauza C-566/17, Związek Gmin Zagłębia Miedziowego</u> - Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale care permite persoanei impozabile să deducă integral taxa pe valoarea adăugată (TVA) aplicată în amonte achiziționării unor bunuri și servicii de către aceasta atât pentru realizarea de activități economice, supuse TVA, cât și de activități neeconomice, care nu intră în domeniul de aplicare al TVA, ca urmare a absenței în reglementarea fiscală aplicabilă a unor norme specifice referitoare la criteriile și la metodele de repartizare care ar permite persoanei impozabile să determine quantumul acestui TVA achitat în amonte care ar trebui considerat ca fiind în legătură cu activitățile sale economice și, respectiv, cu activitățile sale neeconomice.</p>
<p>Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire</p>	<p><u>Cauza C-431/17, Monachos Eirinaios</u> - Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 98/5/CE de facilitare a exercitării cu caracter permanent a profesiei de avocat într-un stat membru, altul decât cel în care s-a obținut calificarea, trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care interzice unui avocat care are calitatea de</p>

	<p>călugăr, înscris ca avocat la autoritatea competentă din statul membru de origine, să se înregistreze la autoritatea competentă din statul membru gazdă pentru a-și exercita profesia sub titlul profesional din țara sa de origine, din cauza incompatibilității dintre calitatea de călugăr și exercitarea profesiei de avocat pe care această legislație o prevede.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p>Cauza C-230/18, PI - Articolul 49 TFUE, articolul 15 alineatul (2) și articolele 16, 47 și 52 de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și principiul general al dreptului la bună administrare trebuie interpretate în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, se opun unei reglementări naționale care prevede că o autoritate administrativă poate decide să închidă cu efect imediat o unitate comercială pentru motivul că suspectează exercitarea, în cadrul acestei unități, a unei activități de prostituție fără autorizația impusă de reglementarea respectivă, în măsura în care aceasta din urmă, pe de o parte, nu impune ca o astfel de decizie să fie motivată, în fapt și în drept, în scris și comunicată destinatarului său și, pe de altă parte, impune ca cererea formulată de destinatarul menționat, având ca obiect anularea aceleiași decizii, să fie, în schimb, motivată.</p>
<p>Protecția consumatorilor</p>	<p>Cauza C-52/18, Fülfa - Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 1999/44/CE privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretat în sensul că statele membre rămân competente pentru a stabili locul în care consumatorul are obligația să pună un bun cumpărat la distanță la dispoziția vânzătorului pentru repunerea sa în conformitate, în temeiul acestei dispoziții. Acest loc trebuie să fie de natură să asigure o repunere în conformitate gratuit, într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunului și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunul în cauză. În această privință, instanța națională are obligația să efectueze o interpretare conformă cu Directiva 1999/44, inclusiv, dacă este cazul, să modifice o jurisprudență consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele acestei directive.</p> <p>Articolul 3 alineatele (2)-(4) din Directiva 1999/44 trebuie interpretat în sensul că dreptul consumatorului la o repunere în conformitate, „gratuit”, a bunului cumpărat la distanță nu include obligația vânzătorului de a plăti în avans cheltuielile de transport al acestui bun spre sediul respectivului vânzător în vederea repunerii în conformitate menționate atât timp cât plata în avans a acestor cheltuieli de către consumator nu constituie o sarcină de natură să îl descurajeze să își invoce drepturile, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.</p> <p>Dispozițiile articolului 3 alineatul (3) coroborate cu cele ale articolului 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, consumatorul care a informat vânzătorul cu privire la neconformitatea bunului cumpărat la distanță al cărui transport spre sediul vânzătorului</p>

	<p>risca să prezinte pentru acesta un inconvenient semnificativ și care a pus acest bun la dispoziția vânzătorului la domiciliul său pentru repunerea sa în conformitate are dreptul la rezoluțiunea contractului ca urmare a unei lipse a despăgubirii într-un termen rezonabil în cazul în care vânzătorul nu a luat nicio măsură adecvată pentru a repune în conformitate bunul menționat, inclusiv cea de a informa consumatorul cu privire la locul în care acest bun trebuie să fie pus la dispoziția sa pentru respectiva repunere în conformitate. În această privință, revine instanței naționale sarcina ca, prin intermediul unei interpretări conforme cu Directiva 1999/44, să garanteze dreptul acestui consumator la rezoluțiunea contractului.</p>
<p>Concurență</p>	<p><u>Cauza C-706/17, Achema și alții</u> - Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că fondurile destinate finanțării unei scheme de servicii de interes public, precum serviciile de interes public în sectorul energiei electrice, constituie resurse de stat, în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, atunci când operatorii de rețele de distribuție și de transport beneficiază de fonduri destinate finanțării serviciilor de interes public în sectorul energiei electrice pentru compensarea pierderilor suportate ca urmare a obligației de a achiziționa energia electrică de la anumiți producători de energie electrică la un tarif fix și de echilibrare a acesteia, compensarea menționată constituie un avantaj, în sensul acestei dispoziții, acordat producătorilor de energie electrică.</p> <p>Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea din litigiul principal, trebuie să se considere că fonduri precum fondurile destinate anumitor prestatori de servicii de interes public din sectorul energiei electrice le acordă acestora un avantaj selectiv, în sensul acestei dispoziții, și sunt de natură să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre.</p> <p>Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o intervenție a statului precum schema de servicii publice în sectorul energiei electrice nu trebuie considerată o compensație care reprezintă contraprestația serviciilor prestate de întreprinderile beneficiare în executarea obligațiilor de serviciu public, în sensul Hotărârii din 24 iulie 2003, Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), în afară de cazul în care în care instanța de trimitere constată că unul sau altul dintre serviciile de interes public din sectorul energiei electrice îndeplinește în mod efectiv cele patru condiții enunțate la punctele 88-93 din această hotărâre.</p> <p>Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că trebuie să se considere că o intervenție a statului precum schema de servicii de interes public în sectorul energiei electrice denaturează sau este de natură să denatureze concurența.</p>